

Бертрандъ. Единъ день далече отъ Вуколиоръ.

Тибо. *(На Ивана).* Що ся грижишь и питашь за нѣща момиче, що ти не приличатъ? —

Бертрандъ. Народъ тѣ като нѣма вече да ся надѣва за помощ и подпорка отъ страна на краля, а неприятеля като ся усилва отъ день на день повече и повече, то рѣшиха водители тѣ на войска та въ Вуколиоръ да ся прѣдадѣтъ съ договоръ на херцогъ тѣ Бургундски. — И тѣй по този начинъ ще сполучимъ да не подпаднемъ подъ чуждия хомоть, а оставами само да принадлежимъ на старий царскій корень. —

Ивана. *(Съ въодушевление).* Нищо не мислете отъ договори, нищо отъ прѣдаване, защото избавитель тѣ приближава, приготовова ся забой. — Невинна та, избавителка, бѣдна дѣвица ще дойде съ великий си сѣръпъ и ще окоси сѣидба та на неприятелска та гордостъ, ще раздере велика та тѣзи слава на неприятеля, който сполучи да я закачи високо на звѣзди тѣ. — Не отчайвайте ся, не бѣгайте назадъ, имайте търпѣне! Защото прѣди да пожълтѣе жито то, прѣди да стане пълномѣсячие не ще да видите английски конь да пие вода изъ златна та Лоара. —

Бертрандъ. Ахъ, подобни чудеса са невозможни вече!

Ивана. Ще станатъ чудеса. — Бѣлъ, невиненъ гълъбъ ще слѣти изъ въздуха и съ извънредна дързость ще нападне тѣзи орли, които раздраха отечество то ни. —

Долу ще ся търкаля главата на този Бургундъ, мръсний прѣдатель, ще познае Салисбури, осквернитель тѣ на църкви тѣ, и всички тѣ жители на тозъ каменливъ островъ, тѣзи диваци ще ся распрѣснатъ като нѣкое стадо овци. — Богъ Всевѣдущий, избра избавителка и Той ще е съ нея. —

Тибо. Какъвъ е този духъ гдѣто въодушевлява дѣщеря ми?

Раймондъ. Това всичко шлемъ тѣ причинява, който я въодушевлява и я прави да говори тѣй. —

Ивана. Тѣзи държава трѣбва да падне? Тѣзи земя, най-красна та, рай тѣ на земи тѣ, земя та на слава та, която Богъ най-обича и пази като звѣница на око то, тя трѣбва да страда, тя ли трѣбва да носи чуждия хумоть? Тука въ тѣзи земя ся разби сила та на язичници ти, за прѣвъ пѣть тукъ ся възви-